

DOUDACHE DIEUZEU

A c-moll gyilkosságok

Doudache Dieuzeu:

A c-moll gyilkosságok, avagy mindent a művészetért

Figyelmeztetés:

Az alábbi történet cselekménye fikció, szereplői kitalált személyek.
Minden hasonlóság a valósággal csupán a jó társaság, és a mértéktele-
nül fogyasztott alkohol műve...

Odakint az őszt sétált a házak közt. És az ősz alaposan kiéhezett a rövid tavasz, de az annál hosszabb, tikkasztó nyár alatt. Hát harapnivaló után nézett. Válogatás nélkül harapott az érett gyümölcsökbe, a duzzadt, mélyzöld levelekbe, az ég kékjébe, az emberek hajába... Az ősz feltartóztatlan alázattal falta a napokat. Egyiket a másik után. Reggelente nedves és hideg leheletű ködpamacsok fodrozódtak az aranykoronás fák törzsei körül. Fodrozódtak és szakadoztak. Nagyon szerettek volna hömpölyögni is, de ehhez azért még túlságosan ifjak és bohók voltak... Hébe-hóba már az eső is eleredt. Még kissé bizonytalan volt és határozatlan, akár egy bájosan szőke díva élete első önálló sanzonestjén. Miképp a szőkeség megilletődve álldogál a fénykörben és gerincét bizsergeti a zenekar fásult vén rókáinak biztató tekintete, nos, úgy érezte az eső is maga mögött az ősz biztató hűvös fuvallatait. Nem számított, hogy nem volt véget nem érően monoton cseppjei kopogása, nem számított, hogy nem volt elég kitartó még egy utolsó kóbor macska tépett bundájának átáztatásához sem, senkinek nem volt kétsége afelől, hogy előbb-utóbb alaposan megleckéztet majd minden óvatlant, ernyőtlent...

Ahogy az erőtlen, sáfrányszín napkorong lassan elmerült a háztetők alatt, kesernyés, avarillatú szürkület szürkült, a szél hátán édesfűszeres füstszag lebbent be a nyitott ablakon. Schatzi Schrödinger összegömbölyödve feküdt a pamlagon, orrán fekete keretes szemüveg, előtte valami végtelenül komolynak látszó könyv. Schatzi olvasott. De csak eddig a pillanatig. Talán mi zavartuk meg kíváncsi szemlélődésünkkel, talán nem, mindenesetre Schatzi megszabadult szemüvegétől, kiköpte szájából ceruzáját, majd addig matatott, míg elő nem halászott valahonnan az éjjeliszekrényről egy szál cigarettát. Azután újabb sor matatás következett gyufaszerzés célzatosságával. Egy sercenés, egy szippantás, egy lila szecessziós füstgomoly...

– Dögunalom – jelentette ki némi idő múltán.

– Hmf? Nekem szóltál? – szűrődött ki a fürdőszobából egy tompa hang. Majd rögtön feltűnt a hang tulajdonosa is, Daphné Duchamp.

Daphné egy meghökkentően rövid, avantgárd selyemtunikát viselt csupán. Ajkát beharapva, ringó léptekkel sétált a heverőhöz. Leült.

– Szóval? – kérdezte heverésző szobatársától, közben kivette kezéből a cigarettát és beleszívott.

– Csak azt mondtam, dögunalom.

– Aha. Na és ez, hogy tetszik? – mutatott végig tunikáján Lola – Ez lesz a jövő nyár slágere. Meg fognak örülni érte...

– Hát, kicsit kihívó...

– Pont ez a lényege.

– Aha. Azért tetszik. Ebből viszont – dobta félre könyvét – nem lehet filmet csinálni – sóhajtott egy szívből jövőt, majd elnyomta cigarettáját.

– Mit gondolsz, sértődés lesz belőle, ha nem megyünk el?

– Sértődés bizony – ráncolta homlokát színpadias gondterheltséggel Daphné – Ez lesz Lola első fellépése, sose bocsátja meg, ha kihagyjuk.

Aztán előrehajolt, és belecsókolt Schatzi térdhajlatába.

A bár előtt – hová Daphné és Schatzi taxival érkezett – már meglehetősen tömeg toporgott türelmetlenül a bejutás reményében. Az eső csendesen szemerkélt, a tömeg csendesen elégedetlenkedett. Daphné és Schatzi pedig csendesen, de ellentmondást nem tűrve előresétált a bejárathoz.

– Sajnálom, telház – lépett eléjük az ajtónálló. De látszott rajta, hogy egyáltalán nem sajnálja.

A lányok sem sajnálták igazán. Mármint a pasast... Schatzi mosolyával és Daphné totális megsemmisítő-pillantásával egy röpké másodperc alatt megtörték minden ellenállását, és egyszerűen besétáltak mellette. Daphné még visszanezett a reszkető térdű szerencsétlenre és kedvesen-elnézőn ő is rámosolygott.

– Semmi baj, kedvesem, csak így tovább...

És akkor a reflektorok vakító fénykörében megjelent csupa hófehérben Lola Delacroix – hogyaszongya: fly me to the mooooooon...

***

Lola Delacroix karikás szemekkel, összeborzolt hajjal, és végtelenül csalódottan ült ágyán. Fókuszálatlan tekintettel nézett a semmibe.

Katasztrófa!

Egy tetves, rohadt katasztrófa volt az egész szemét este.

A legszívesebben ott helyben meghalt volna.

A zongorista állandóan elkalandozott, a dobos meg gyakorlatilag elaludt két szóló között. A bőgős meg nyilván direkt vele akart kicseszni, végig egy egész oktávval feljebb bóklászott...

És akkor még ott voltak a vendégek... Rohadtul jópofák voltak. Borzalmasanrohadtulviccesenjópofák, na! Hogy fordulna föl mindegyik!

Lola folytatta a semmi fixírozását (karikás szemekkel, összeborzolt hajjal, fókuszálatlan tekintettel), és ezen a helyzeten nem is változtatt még vagy másfél óráig. Persze, közben mindenfélére, sőt egyre vadabb mindenfélére gondolt, sőt kavarogtak, bugyborékolnak és egymással versenyt zuhantak az irracionális bosszú kies mezsgyéjére gondolatai. De nem sok értelme lenne ezekbe a Nyájas Olvasót is beavatni, tekintettel arra az el nem hanyagolható körülményre, hogy Mademoiselle Delacroix perceken belül úgyis jobblétre fog szenderülni. Ne fárasszuk hát magunkat!

No hát akkor... Delacroix kisasszony a kanapé szélén kucorog, és természetesen nem veszi észre azt az árnyat, aki a bérház emeletén körbefutó erkélysonon óvakodik szobája felé. Miért is venné észre?! Pont a háta mögött zajlik az óvakodás. Az árny nesztelenül átkúszik az utolsó válaszfalon, mely a lány erkélyét a szomszédétól határolja.

Lola továbbra is csak kucorog.

Az árny megtorpan, körbesandít, majd egy hosszú és hegyes, és feltehetően rettentően éles tárgyat húz elő kabátja alól.

Az eső szitál. Néhány csepp a hosszúhegyesésre hull. Rémülten csúsznak végig a jéghideg pengén, hogy mihamarabb a földre placcsanhassanak.

– Ennél még a pocsolya is jobb – sikoltják, és már placcsannak is.

Az árny tétovázik.

Lola hanyatt dől, most már a plafont bámulja.

Az eső egyre hangosabban veri az ablakot. Az éjszaka homogén kékje hullámszó, cseppfolyós színjátékká válik, ahogy átszűrődik a nedves üvegen.

Az árny hirtelen megfordul, átveti magát a korláton, és eltűnik az éjszakában.

Lola végre lehunyja szemét.

Úgy látszik, tévedtem.

Csak álomba szenderül...

***

A sárga velúrjakós férfi egy kerti nyugágyban elterülve várta a reggelt. Elégedett volt magával nagyon.

– Profi vagyok. Vértprofi – felhajtotta velúrjakójának széles gallérját, meghúzta nád pálinkás üvegét, és heverészett tovább.

Aztán végre felkelt a nap.

A férfi fészkelődött egy sort, keresztbe tette lábait, fejét felszegte, beleszimatolt a korareggeli napsütésbe. Horgas orra magasra meredt, dús, nedvesen csillogó haja csontos homlokára simult. Körötte aranszín fényorgiában játszott a kert. Ifjanc kóris-, alma- és körtefák hullatták levelüket az utóbbi napok esőzéseitől erőre kapott – szinte tavaszt idézőn – üdezöld gyepre. Odébb rózsabokrok sárgálltak, utolsó, fonnyadt szirmaikat halálraváltan meg-megrezgetve. Egy kedves

feketerigópár játékosan incselkedett a távolabbi terméskőkerítés tövében. Ugráltak és repkedtek az öreg agavék alatt, aztán egyikük bebukdácsolt egy hamvas pampafűszigetbe. A férfi unottan szemlélte évődésüket. A kis rigók megéreztek a férfi tekintetét, félrehajtották fejüket és farkasszemet néztek vele. Aztán kicsit közelebb lépkedtek, még tanulmányozták cseppet a jakóját, de mivel semmi érdemlegest nem véltek rajta felfedezni, felröppentek egy közeli örökzöld zavaros ágai közé.

A férfi elfordította tekintetét. Megszemlélte maga körül a terasz tetőtartó oszlopaira futó borostyán méregzöld leveleit. Aztán újabb látóutaló után kutatva végigpásztázta az egész kertet. A kissé hevenyészett sziklakupac – sréhen balra tőle, az udvar egy szerencsésen ideális, optikailag csak az aranymetszés fennkölt arányaihoz hasonlítható pontján – felkeltette érdeklődését. Pontosabban nem is maga a kupac, sőt nem is a rajta tanyázó kövirózsák, zuzmók, mohák, vagy efféle salangok laza halmaza! A férfi érdeklődését egy kicsiny gyík keltette fel. A gyíkciska gyanútlan naivitással napfürdőzött a sziklákön. A férfi szemében baljós szikra csillant, miközben megfontoltan jakója alá nyúlt.

Egy villanás, egy suhanás, kése messze repült.

A kicsiny zöld gyík hangosan szitkozódva menekült be a kövek alá. Még visszánézett egyszer, feldúlva rázta piciny öklét, aztán összekucrodott rejtékén, és lemetszett farokcsontját kezdte babusgatni.

– Na, köszönöm szépen! Igazán köszi! Nevelgetem, növesztgetem, ápolgatom, és tessék, most kezdhetem előről, mert egy ilyen ámokfutó meláknak passziózni szottyán kedve! Micsoda világ, micsoda erkölcsök... – morogta.

A férfi továbbra is nagyon meg volt magával elégedve. Tarkója mögött összekulcsolta ujjait, fejét hátrahajtotta, szemét hunyorgatta, és még szája szöglete is megrándult egy kicsit, csak egy egész kicsit...

***

Lola Delacroix remek hangulatban ébredt. Könnyűnek, vidámnak és gondtalanoknak érezte magát. Kicsit ugyan meglepődött, amikor fel pattant az ágyról, és a lendület egészen a plafonig repítette, de úgy határozott, nem hagyja, hogy ilyen apróságok megzavarják jókedvét. Sőt, egy pillanatra azt hitte, hogy a lendülettől még a mennyezeten is átsiklott. Mert hát mivel is magyarázhatná, a fölötte lakó srác szobájának furcsa békaperspektíváját, ami az imént szeme elé tárult?! De aztán úgy döntött, ebben azért mégsem fog hinni, ez ugyanis felette kényes következtetéseket vonna maga után.

– Maradjunk csak annyiban, hogy könnyű vagyok, friss, fiatal és zseni harmatos! – gondolta.

De azért még így is maradt egy kényes ügy, amit nem hagyhatott figyelmen kívül: az a lány az ágyán. Nagyon rosszul nézett ki: karikás szemek, kócos haj, hullafehér arc. És nem mozdult. Hogy lehet egy ilyen csodás, napfényes őszi reggel aludni! Na és egyáltalán ki az a nő? Hogy került az ágyába? Piha!

Lola rosszallóan mustrálgatta a fekvő testet. Aztán egy bosszantó kis gondolatcsíra vetette fel fejét agya valami félreeső zugában. Lola nem volt hajlandó tudomást venni róla. De a csíra szárba szökken, és nőtt, és terebélyesedett. Lola kezdte magát rosszul érezni. Ekkor – tiszta szerencse – valami hirtelen gyúlt meseszép fényesség elűzte a bosszantó és tolakodó gondolatot.

Lola még soha életében nem látott ilyen szépet.

Ami azt illeti, senki sem látott még *életében* ilyen szépet.

Lola, pontosabban: a halványrózsaszín kis ábrándfoszlány a fényesség felé indult, átlebegett a szoba átellenes sarkába, aztán átlebegett magán a fényességen, aztán elkerülhetetlenül feloldódott a fényességen túli Nemtudnime buja bugyraiban...

***

Zigi Schiff mindig megérezte a bajt. Általában már reggel. És ilyenkor aztán nagyon nehezen szánta el magát, hogy felkeljen. És mert már az is elég nagy baj volt, hogy dolgoznia kellett, általában minden reggel nagyon nehezen szánta rá magát a felkelésre...

Ezen a mai derűs reggelen különösen rossz érzése volt a munkával, a világgal, és egyáltalán mindennel kapcsolatban.

– Az élet szenvedés – morogta.

Reggeli előtt még meditált egy órácskát, utána meg Kierkegaardot olvasott. Éppen második adag teáját állt volna neki főzni, amikor megcsörrent a telefon.

– Na, kezdődik – dünnyögte.

***

A helyszínelők már elmentek rég, a kíváncsi tömeg is felszívódott, Schatzi és Daphné háborítatlanul üldögéltek házuk előtt a járdaszegélyen. Bár az egész emeleten minden ablak nyitva volt, a lakásukban még mindig érezni lehetett a gázszagot.

Daphné sokadik cigarettájára gyújtott, Schatzi leverten rajzolgatott valamit egy faággal a porba. Aztán végre megérkezett a rendőrségtől a nyomozó, akire vártak. Unott arcú, elnyűtt pasas volt, garbóban, zakóban, világfájdalommal tekintetében.

– Schiff – vetette oda. – Hát akkor, hogy is van ez...?

– Nem Nem lehetett lehetett öngyilkosság öngyilkosság! – válaszolták kánonban a lányok.

– Lassabban, egyesével, előről, ha kérhetem... – dörmögte Zigi. Dohányt vett elő zsebéből és papírt, nekiállt sodorni egy cigarettát.

– Schatzi Schrödinger, filmrendező.

– Daphné Duchamp, selyemfestő művész.

– És nem lehetett öngyilkosság, hiába állapította meg az orvosszakértő... – fújta ki a füstöt kissé blazírtan a nyomozó.

– Nem bizony...

Schatzi elmesélte a rendőrnek, hogy ők ketten néhány hónapja érkeztek a városba, mert itt akarta forgatni következő filmjét, Daphné pedig inspirációt keresett amúgy is, hát vele tartott.

– Lakást béreltünk, így lettünk Lola szomszédai. Rendeztünk volt együtt néhány legendás házibulit... – vette át a szót Daphné. – Szóval, Lola énekesnő volt. Legalábbis ezt állította magáról mindenkinek. De igaziból tegnap este volt az első fellépése...

– A Rőt Rubinban. Nagyon izgatott volt szegény egész nap. Korán el is ment itthonról. Mi csak úgy este kilenc körül értünk a bárba, már alig kaptunk asztalt. Hatalmas volt a tömeg.

– Öhöm, elég felkapott hely – helyeselt Zigi. És közben örömmel konstataulta, hogy egyrészt végre kezd felébredni, másrészt ezek a túlbuzgó tanúk itt valami elképesztően hosszú combokkal rendelkeznek. Hú!

– Egész klassz volt minden, amíg Lola el nem kezdett énekelni.

– Aztán jött a blama: semmi hangja nem volt. Rikácsolt meg nyivákolt.

– Összevissza.

– Brrr.

– Az emberek először azt hitték, ez valami undergroundos vicc.

– De aztán kezdett kínossá válni.

– Aha, és kifütyülték. Meg ordibáltak, meg ilyesmi. Lola zokogva menekült le a színpadról.

– Utána akartunk menni, hogy megvigasztaljuk, de elrohant a bárból is. Úgyhogy azt gondoltuk, legjobb, ha egyedül marad egy kicsit, biztos hazamegy és kisírja magát...

– És most furdalja magukat a lelkiismeret, mert aztán reggelig felé se néztek – Sóhajtotta a nyomozó. Te, jó ég, mennyi ilyet hallott már! – Ne hibáztassák magukat...

– Ne kezdje maga is, ezt nyomták a haverjai egész reggel! – fortyant

fel Schatzi. – Nem erről van szó. Egyszerűen Lola az éjjel nem nyithatta magára a gázt.

– Árulják már el, mitől olyan biztosak ebben?

– Menjünk be, nézzen körül, és ha egyedül rájön miért nem lehetett Lola öngyilkos, elvihet este vacsorázni, ha már úgylát folyton a mellemet nézi! – Zárta le a beszélgetést Daphné, és határozottan elindult a ház felé.

Míg Schiff alaposan körülszimatolt a lakásban, a lányok karba tett kézzel türelmesen váraakoztak. Kis idő múltán a nyomozó megvonta vállát, és odalépett a lányokhoz: – Nézzék, én itt semmi olyat nem látok, ami megerősítené a feltételezésüket. Az ajtó nem volt bezárva, az ablak nincs betörve. Dulakodásnak, avagy feldúlásnak semmi nyoma. A halottkém egyértelműen kijelentette, a barátnőjünkkel gázmérgezés végzett. És az önök által előadott előzmények után, én sem mondhatok mást, mint öngyilkosság. Pont. Ennyi. Sajnálom...

Daphné gunyorosan bólogatott.

Schatzi a plafont bámulta, aztán némi kis hatásszünet után végre kibökte: – Tudja, monsieur Schiff, egy probléma van ezzel: ebbe a házba nincsen bevezetve a gáz. Villanytűzhely, villanybojler, távfűtés. Mégis, milyen gázcsapot nyitott akkor magára Lola Delacroix?

– Ugrott a vacsora – tette még hozzá Daphné bájosan. – És most menjen nyomozni...

***

– Figyelem..., felvétel..., tessék!

A csapó csapott, a kamera berregett.

Egy kék hajú nő emelkedett ki a habokból. Az eső zuhogott, a szél zúgott, haragosan tajtékzott a tenger. A nő lassan végigsétált a parti fővenyen, lábnyomaiban azonnal pocsolyává gyűlt az eső. A nő csak

ment, és ment, és ment, és végül – nagy sokára – egy romos raktárba ért. A kamera követte. Odabenn három lenőtthajú borostás férfi fekete öltönyben és kigombolt fehér ingben dülöngélt részegen. A nő engedte lecsúszni átázott fehér leplét, és anyaszült meztelenül beállt a férfiak alkotta kör közepére. Kitérte karjait, és egy képzelte dallam ritmusára táncolni-forogni kezdett.

– Ennyi, leállunk! Úgy mozogsz, szívem, mint egy szomorú, lestrapált mosónő – Schatzi elégedetlen volt és türelmetlen. Ez így nem elég...! Fel kell dobni valahogy ezt a jelenetet!

És akkor rögtön eszébe is jutott Lola zenekara. Azonnal elszalajtott valakit a bárba, kerítsék elő a zongoristát...

Késő estére sikerült megszervezni az újabb felvételt. A díszletesek sebtében ácsoltak a zongorának egy dobogót, a falakra bíborszín, nehéz függönyöket lógattak, és tengerpartra felállítottak néhány Jupiter-lámpát. Az eső szerencsére még mindig zuhogott, továbbra is zúgott a szél, és a hullámok is tajtékzottak rendületlenül. Schatzi pedig lelkendezett.

Elindították a kamerát, a színész nő kiemelkedett, sétált, az esővíz gyűlt, a férfiak dülöngéltek, aztán a nő táncolni kezdett. A zongorista remek volt. Valami alternatív fűgát játszott, tele improvizációval. A színész nő új lendületet kapott a zenétől: szökellt és szárnyalt, egészen megfeledkezett a külvilágról... A kamera felváltva vette átszellemlült arcát és extázisban pörgő-forgó testét...

Aztán hirtelen: plimmmmm, azután csend. A zongorista fejével a billentyűkre borulva mozdulatlanul ült. Kezei ernyedten lógtak teste mellett.

A filmesek értetlenül forgatták fejüket, a színész nő magára hagyottan szédelgett a terem közepén...

Schatzi egy ugrással a kis színpadon termett. A hangmérnök segítségével óvatosan a földre fektették az ernyedte testet.

– Valaki hívjon orvost! Nyissanak ki egy ablakot! – A teremben egyszerre mindenki sűrögni és pótcselekedni kezdett.

A lány komoran engedte el a férfi csuklóját.

– Nincs pulzusa – mondta.

– Nem lélegzik – jelentette ki a hangmérnök.

A zongorista élettelen teste százalmasan hevert a világot jelentő deszkákon. Arra a kicsi és dühös légörvényre meg, aki az ablakban duzzogott, és aki korábban egy zseniális zongorista volt, senki nem figyelt.

– Még csak meg sem tapsolnak egy ilyen katartikus produkciót! – füstölgött – A lelkemet kizongoráltam nekik! – füstölte még, aztán kisuhan a nyitott ablakon, hogy elintézzé azokat a fontos dolgait, melyeket minden frissensült kis légörvénynek el kell adott helyzetben intézni. (És amikről mi, hála az ugyan meglehetősen ingatag lábon, de mégiscsak fennálló fizikai törvényeknek, semmi közelebbit nem tudhatunk.)

Schatzi lehangoltan lökdöste félre az útjában állókat, és leballagott a dobogóról. Belekortyolt a mostanára már pocsékul felmelegedett munka-koktéljába. Majd pont időben fordult hátra, hogy meglássa azt az árnyat, aki az alig fél méter magas színpad alól kúszott elő – és kihasználva, hogy még mindenki a halottal van elfoglalva – kisurrant a függönyök közti résen. A lány ösztönösen vetette utána magát. Szélvészént süvített át a raktáron. Szétrántotta a függönyöket. Egy repedezett vakolatú folyósón találta magát. Másodpercenyi habozás után jobbra indult. Alig néhány lépés, és egy félig nyitott ajtó állta útját. Belökte. Huzat borzolta Schatzi fürtjeit szemébe. A helyiség valami öltözőféleség lehetett. Túlso falán egy betört ablakú ajtót lengetett és nyikorgatott a szél. Schatziba egy pillanatra beléhasított a félelem. Ott állt egymagában a sötét öltözőben, valami, az öltözőnél is sötétebb alakot üldözve. Nem is értette miért rohant az árny után, de nem volt magánál, az biztos! Viszont, ha már eddig eljött...

Az eső szakadatlanul zuhogott. Schatzi léptei hangosan kopogtak a kihalt utcán, visszaverődtek a házak falairól. Köd volt. A szél belebelekapt nagy, lomha gomolyaiba és mindenfelé magával ráncigálta őket. Hideg, fehér neonlámpák irreális fénykörei tették még kietleneb-

bé, barátságtalanabbá az éjszakát. Az utca szintje merre a lány futott, emelkedett. Az emelkedő tetején egy fénycsóvában, mintha látta volna a menekülőt, de az hamar túljutott a csúcson és eltűnt a túloldalon. A lány hát futott tovább. Fülében dobogott a vér, szaporán kapkodta a nyirkos levegőt.

– Nem valami nagy élmény ködben kocogni – állapította meg magában, de nem adta föl, szaladt rendületlenül. Esőcseppek versengtek egymással, melyikük tud arcára, vállára, vagy még izgalmasabb testrészére placcsanni. Schatzi őszinte sajnálatára viszonylag sokuknak sikerült is elérni a kitűzött célt.

Végre ő is felért a dombtetőre. Az utca itt egy amorf kis térbe torkollt, aminek minden sarkából további utcák nyíltak. Középen néhány fa sustorgott, ahogy esővert leveleiket dobálták le szemérmetlenül. Körben a házak földszintjén és alagsorában álló üzletek sötét ablakai ásítóztak.

Sehol egy teremtett lélek.

Schatzi kicsit pihegett, aztán elindult a legelső sarok felé, de félúton megtorpant és visszafordult. Átfutott a téren, vagy ötvenlépésnyit haladt a szemben lévő utcában, de senkit sem látott. Szomorúan visszabaktatott a térre. Leült az egyik padra, a fák tövébe. Már úgymint csuromvíz volt.

– Elszalasztottam – sóhajtotta. Lenézett a tengerpartra, de nem sok mindent látott. Felkászálódott hát, kedvszegetten és bőrig ázva indult vissza a raktár felé.

A raktár előtt mentő állt, de a villogóit már kikapcsolták. Néhány filmes lézengett körülötte céltalan. Hősnőnk belépett. A mentősök éppen hordágyra fektették azt a bizonyos szomorú, fekete zsákot. Egyikük egy ismerős garbós-zakós alakkal váltott éppen szót. Aztán fogták a hordágyat és távoztak. Schatzi közelebb lépett.

– Ah, mademoiselle Schrödinger, már aggódtam! Merre járt? – Kérdezte szomorúan pőfékelve cigarettájából Schiff nyomozó.

– Nos,...

– De hisz, maga teljesen átázott!

Hiába is tagadta volna, Schatzi ruhájából bőségesen csöpögött a víz, egyre terebélyesedő tócsát képezve talpa alatt.

– Maga rendkívül éleslátó, nyomozó úr... Beszelnünk kell.

Lassan mindenki eltűnt, kettesben üldögéltek a színpad szélén. Schatzi munkaitalából kortyolgatott. Egy kelléköltönyre cserélte vizes ruháit, hajára egy frottírtörülközőből eszközölt turbánt. Elmesélte a menekülő árny történetét.

– De hát, ez teljesen értelmetlen – rázta fejét Zigi. – Mit akar már megint kihozni ebből...? Semmiféle sérülést sem találtak rajta. A doki azt mondta, a szívével lehetett valami. Vagy agyvérzés, vagy mittudomén!

– Persze, megint egy öngyilkosság..., de akkor mit keresett az a pasas a színpad alatt?

– Ne gonoszkodjon, kérem – hajtotta le fejét kissé szégyenkezve a nyomozó. – Lehet, hogy csak a stábból volt valaki. Már ne haragudjon, de maguknál, filmeseknél nyilván teljesen mindennapi dolog lehet... Biztos belötte magát valamelyik statiszta ... Igen... Bemászik és sutty, már nyomja is az anyagot. Aztán persze kifekszik...

– Aha...

– ...aztán, mikor magához tér, látja a káoszt, azt hiszi, razzia van, megpróbál elslisszolni... Igen, igen. Szerintem így lehetett.

– Hát monsieur Schiff, ez egy nagy marhaság, statisztákkal ma még csak nem is dolgoztunk... Van egy gyertya itt, valahol? Nézzünk be a színpad alá!

A gyertya ingadozó, sárga fényköre rögtön igazolta Schatzit. Legalábbis annyit, hogy valaki valóban volt a színpad alatt. A padlót borító vastag koszrétegen jól látszott a kúszás és mászás és hempergés nyoma. A lány maga is bemászott, hogy alaposabban körülnézzon.

Ziginek már a nyelvén volt, hogy „hagyja ezt inkább egy profira”, de inkább csöndben maradt és lelkesen szemlélődött a négykézlábazó rendező mögött.

Schatzi végül semmi érdekeset nem talált: por, deszkák, és néhány – valószínűleg a deszkák közti réseken – fentről lehullott csikk. Megfordult hát, elindult kifelé.

– Affenébe! – szisszent fel. Térdébe éles fájdalom hasított. Odayúlt, keze egy kis, hosszúkás, műanyag izét tapintott.

– Mi az, mit talált? – meresztette szemét Schiff.

Schatzi kikászálódott.

– Ezt, ni – dugta a nyomozó orra alá. – Egy kupak. Ilyenekbe csomagolják az injekciós tűket.

– Hmm, tehát, nekem volt igazam. Itt belőtte magát valaki – mondta Zigi egy győztes hadvezér mosolyával.

Schatzi nem szólt semmit, csak a fejét csóválta kétkedőn.

Mire Schatzi hazaért, barátnője már ágyban volt. Úgyhogy gyorsan levetkőzött és mellékucorodott. Daphné persze erre felébredt. Schatzi egyre halkuló, álmos hangon elhadarta, mi történt a forgatáson, aztán, mint akit agyonverték, azonnal elaludt. Daphné hallgatta barátnője egyenletes szuszogását, és próbálta elhessegetni baljós gondolatait...

***

„A vágyak csak vágyak. A külső mindig külső. Mások talán örömet adhatnak neked, de mégsem azonosak veled. Az is lehet, hogy egy ideig mások pont arra vágnak, hogy örömet adjanak neked, de ha ez elmúlik, akkor csak a vágy marad. A vágy pedig szenvedés. Válg önmagaddá, és boldog leszel. Adj te önmagadnak boldogságot!” – mantrázta Zigi régi zen mestere szavait. De most valahogy nem volt igazán boldog ettől. Az az igazság, mindig is gyanús volt neki ez a szöveg.

– A mester az mester. A tanítvány az tanítvány. A mester útja a megvilágosodásba a mester útja. Az én utam meg az én utam – dohogta, és bosszúsan felhúzta zipzárját. Aztán megpróbálta elterelni gondolatait a megoldandó ügyre, és némi töprengés után végül arra jutott, hogy:

A két nő vonzza a bajt.

Érthetetlen az egész história.

Semmi kapaszkodója a megoldáshoz.

Remélhetőleg, ha szemmel tartja őket, előbb-utóbb csak kiderül valami.

Az élet pedig szenvedés...

***

Daphné rémülten, levegő után kapkodva ébredt arra, hogy valaki fojtogatja. Szerencsére csak a paplan volt. Daphné lihegett, felült és nagy nehezen lehámozta magáról. Schatzi háborítatlanul aludt mellette.

Odakint még sötét volt. Daphné kikóválygott a konyhába. Főzött egy méregerős kávé, mellé konyakot töltött magának. Arra gondolt, már nem alszik vissza, inkább keres valami olvasnivalót. De mindenekelőtt leült az asztalhoz kávézni, konyakozni. Lassan, élvezettel hörpintgett italaiból. Az eső nem kisebb élvezettel verte az ablakot. Daphné voltaképpen szerette a jó melegebből, biztonságos távolságból szemlélni az esőt. Így hát semmi meglepő sincs abban, hogy egyszer csak – két korty között – széthúzta a sötétítő függönyt. Az már sokkal meglepőbb, hogy közvetlenül ezután nagyot ugrott, a maradék konyakot magára öntötte és olyan csuklási rohamot kapott, hogy még fél óra múlva sem tudta abbahagyni.

Persze, talán mi is hasonlóképpen reagáltunk volna, ha adott szituációban az esővert éji város látképe helyett, egy vérben forgó szempárral találjuk szemközt magunkat. Márpedig Daphnét pont egy ilyen meredten véres szempár látványa fogadta, amint kitekintett az ablakon. A

szempárhoz természetesen egy arc is tartozott. De még milyen arc! Hófehér bőr; horgas orr; húsos, széles száj; kiálló járomcsontok; bozontos, sátáni szemöldök; magas, csontos homlok; hátrafésült hatalmas sörény. Hát kábé ennyi. És az arc tulajdonosa a döbbenettől dermedt hősnőnket fürkészte. Ajkán vérfagyasztó mosoly játszott. Ahogy kiáramló lélegzete a hideg üveget érte, az ablakon kis párafolt képződött.

Daphné csuklott.

A párafolt egyre terebélyesedett: közepes, majd nagy párafolt lett belőle.

Daphné csuklott.

Az arc hirtelen elfordult és eltűnt a nedves sötétségben. Aztán a lány egy pillanatra még látta feltűnni az archoz tartozó sárga kabátos alakot az utcán, de nem figyelhette meg igazán, mert túl hamar kiszaladt látóteréből.

Daphné csuklott.

A párafolt lassan zsugorodott – esőcseppek szántották – végül elenyészett.

Daphné csuklott. Aztán lerogyott egy székre. Nem volt biztos benne, de mintha vérfagyasztó mosolyt látott volna az éjjeli látogató ajkán játszani...

– Na jó, ha harc – te kis rohadék – akkor legyen harc!

Daphné szerteágazó ismeretségi köre behálózta az egész kontinent. Gyakorló művész lévén minden kétes egzisztenciájú alakot, és minden rosszhírű mulatót ismert Lisszabontól Koppenhágáig. És úgy érezte, most jól jön némi ismeretség. Felvette a telefont, és tárcsázott. Aztán fojtott hangon elég sok gyanús egzisztenciálissal beszélgetett elég sokáig. Miután kibeszélgette magát, sietve felöltözött, egy papírfecnire felfirkantott két sort – ha barátnője hamarabb felébredne, mint ahogy ő hazaér –, és nekiindult az éjszakának...

***

Lassacskán pitymallott. Az ablakpárkányon csendesen kopogott az eső.

A férfi, aki rendszerint sárga velúrjakót szokott viselni, ezúttal nem viselt semmit. Viszont továbbra is nagyon meg volt elégedve magával. Lehanyatlott az ágy szabad felére, rágyújtott egy cigarettára, feje alá kulcsolta kezeit, és vigyorgott, mint a fakutya.

– Te aztán tudod, mi kell a nőknek, tigris – búsította fülébe elismerően, rutinosan a festett hajú, vastagon sminkelt tündér az ágy másik oldaláról.

– Semmi duma! – vetette oda foghegyről a férfi. – Készíts valami reggelit, aztán tünés!

– Mit képzelsz rólam, te bunkó?!

A tündér dühösen felmarkolta a pénzt az éjjeliszekrényről, egy szempillantás alatt felkapta ruháit, és már csapódott is be mögötte az ajtó.

– Egyszer csak bejön – mormolta félálomban a férfi, aztán a fal felé fordult.

Hát így, ez egy igazán hosszú éjszaka volt.

***

Schatzi éppen reggelit készített a konyhában, mikor Daphné megérkezett.

– Mi ez a nagy titokzatosság? – kérdezte Schatzi a papírfecnit lobogtatva. – Merre jártál?

– Be kellett szereznem valami nagyon fontosat – válaszolta Daphné, majd beszámolt éjjeli látogatójukról. Aztán tudó mosollyal arcán kinyitotta táskáját, és két csillogó-villogó, hatalmas, forgótáras, krómacél pisztolyt húzott elő. Az egyiket Schatzi kezébe nyomta – Tessék, drágám, egy Magnum. Sosem felejtet el az elsőt... – A másikat pedig hátul a nadrágjába dugta. (És ekkor a fegyver – saját

bevallása szerint – eljutott pályafutásának csúcsára, egyszersmind a mennyországba. Legalább is valami olyan elméleti szinten létező helyre, amit mi mennyországnak nevezünk, a fegyverek pedig kitudjaminek.)

Schatzi elismerően méregette kezében vadiúj pisztolyát, aztán ő is követte társa példáját.

(És ekkor a fegyver majdnem elsült, úgyhogy inkább csak táskájába süllyesztette.)

– Szabadnapot adtam a stábnak.

– Gondoltam. Tehát eszünk, aztán felkeressük két a megmaradt zenészt, jól sejttem?

– Valahonnan el kell indulnunk. Most már a mi bőrünkre is megy játék.

Csendben falatoztak, mindketten saját gondolataikkal voltak elfoglalva. Aztán összeszedték magukat, és nekivágtak.

Most éppen nem esett, de a grafitiszürke fellegek semmi biztatóval nem kecsegtettek. Az eső nyilván csak erőt gyűjtött az esti nagyjelenethez...

Schatzi és Daphné először a Rőt Rubint keresték fel, hogy megtudják a zenészek neveit, címeit.

***

A sárga velúrjakós férfi egy köztéri padon ült, hanyagul elnyúlva. Mellette egy megjelenéséhez legkisebb mértékben sem passzoló, bosszantóan rózsaszín nájlonzacskó éktelenkedett. Egy idegesítően rózsaszín, bosszantó nájlonzacskó. Mindenesetre a férfit nem zavarta. A velúrjakós csak ült ott békésen, és időnként karóráján ellenőrizte az idő múlását. Szerette, ha a felügyelheti a dolgok állását, pláne ilyen esetekben, amikor kicsi volt az esélye, hogy csalódnia kelljen. Az idő eddig még mindig beváltotta a férfi hozzá fűzött reményeit: telt és múlt. Tikk, takk. Most is ezt tette. A férfi lelkét melegség járta át. Így van ez

rendjén! Aztán hirtelen felállt, leporolta nadrágját, fogta a zacsiját, és nekilódult... Tikk, takk.

***

A Rőt Rubinig tartó séta alatt Zigi Schiff közelebb jutott a megvilágosodáshoz, mint valaha. És ebben nem csekély része volt az előtte hol jobbra, hol balra ringó, szűk farmerbe bújtatott csípők látványának. Ezúttal el kellett ismernie, mesterének valamiben mégis igaza lehetett, amikor azt tanította: „Ha a jó és a rossz, a helyes és a helytelen mind a saját személyedben létezik, akkor csak az individualitásodat kell elhagynod, hogy megismerd a nirvánát. Válj eggyé! Mindennel.”

Annyi biztos, hogy legjobb volna eggyé válni, ha nem is mindennel, legalább kettővel...!

***

Hőseink úgy határoztak, hogy sokkal hatékonyabb lesz, ha különválnak. A dobos és a bőgős ugyanis, mint megtudták, a város két átel- lenes végén lakott. Schatzi északnak indult, Daphné délnek.

Zigi pedig nagy bajban volt: most akkor melyiküket kövesse tovább???

Daphné hamar kiért a belvárosból. Kertek alatt, parkokban-ligetekben vezetett az útja. Mit se törődve egykettőre átázott cipőjével, kedvtelve gázolt az avarkupacokba. Felbámulászott a százéves fák törzsére, egészen a dús koronájukig, és még följebb, és följebb, míg gerince kecses ívbe nem feszült. Nézte az ónos pasztellszín égbolt levelektől cakkos cikkelyeit, de hamar beleszédült a végtelenbe, hát csak gázolt tovább, magasra rugdosva maga körül a levélhalmokat. Haja lobogott, szíve vidáman tapicskolt, szeme szikrát vetett, amint pihekönnyen lépdelt dél felé...

Odébb állhatatos akácok susterogtak a komor őszi légben. A lány kevéskét elkalandozott göcsörtös, krisztusi törzsükön.

Aztán egészen a város határán egy dombtetőre ért, visszanezett amerről jött: arany lombtakaró, vörös fodrokkal, szépia bodrokkal. A levelek közt néhol kikandikáltak a város tornyai, a házak párában feloldott cserepei. Opálos messzeségbe mosódott ez a pillanat.

Egy düledező főúri kúriát takart a jazzbögős címe. Daphné oldalról, a melléképületek felől érkezett. Az istállót megkerülve váratlanul egy kisebb társaságba botlott: egy elvarázsolt trapézagatya, szakállas srác magyarul vehemensen festészete magasabb régióiról két hamvas és romlatlan szöszkeségnek. Egy szendarab aktív közreműködésével, még a falra sem átallott firkálni valami vázlatfélét. Kétség nem férhetett hozzá, hogy ennek az egésznek egyetlen a célja: a lányok kényelmesebb pozícióba helyezése. Természetesen horizontálisan.

Daphné először illedelmesen khömmögött kicsit, csak aztán lépett közelebb hozzájuk...

***

Schatzi lehangoló, kihalt gyárudvarokon vágott át. És biztos lehangolódott volna maga is, ha ezek a kísértetjárta, széthulló art decós romok nem kínáltak volna remek helyszínt készülő filmje kulcsjelenetéhez. Eredetileg egy kikötői halfeldolgozó üzemben akarta leforgatni, de most már biztosan tudta, holnap ide fogja vezényelni a stábot. Száz új alliterációs lehetőség nyílt meg előtte egy perc alatt. Ezer új vizuális jelkép kacsintott rá lyukas csővezetékek, kornyadt gázlámpák, foghíjas téglafalak képében. Schatzi lenyűgözve legeltette szemét a betört ablakú, málló vakolatú irdatlan csarnokokon...

Mielőtt még kiért volna az elhagyott ipari negyedből, belebotlott abba a gatzól felvert, repedezett betonútba, aminek neve cetlijén sze-

repelt. A dobos lakása a gyárnegyed és a városszéli szárazdokk határán
üzemelő kocsmá emeletén volt...

***

Daphné csalódott volt. A szakállastól megtudta, hogy a kúria mai formájában egy művésztelep, és igen, itt lakott a bögös is, de reggel elköltözött. Vagy inkább elmenekült.

– Hajnalban jött haza – mesélte a szakállas – rohadtul ki volt borulva. Azon kattogott, hogy kicsinálták a zongorista haverját is. Először a csaj, most meg ez a másik. Hogy ilyen balesetek nincsenek. Meg, hogy ő lesz a következő, de ne higgyük, hogy csak itt fog ülni, és várni... Mondtuk neki, hogy ne marhaskodjon, biztos rossz helyről vették a cuccot. Mer az rohadtul ki tud ám babrálni az emberrel... Tuti, valami szintetikus szar... De csak szirénázott itt valameddig, aztán összeszedte a cókmojkját, és lelécelt. Aszonta, lelép innen az első vonattal.

Daphné elköszönt a triótól. Úgy döntött, azért körülnéz egy kicsit...

De semmi érdekeset nem talált. Illetve dehogynem! Csak az ügy szempontjából nem bírtak semmi jelentőséggel ... A kertben például antik pásztoridill zajlott, pucéran szökellő nimfákkal, rémisztően tettekesz szatírokkal, borvedeléssel. A pincében forradalmi hangú röpiratokat nyomtattak a valóságtól végzetesen eltávolodott bölcsészfejű alakok. Az emeleten aktokat és az aktnál sokkal frivolabb beállításokat mintáztak, rajzoltak, festettek, fényképeztek, sőt nyalogattak-simogattak – ha úgy adódott – mindenféle szétesett egójú hosszú hajjú, totál elszállt arcok.

És legfőképpen gitároztak. Minden fa alatt. És énekeltek, és dohányoztak, és fontak virágokból koszorút...

Daphnének határozottan tetszett a hely...

***

Schatzi és Julian, a jazzdobos kiléptek az ivóból. A lány javasolta, hogy inkább a szabadban csevegjenek, ha már úgy alakult, hogy nem maradt épen egy szék sem, ahová leülhetnének...

Márpedig nem maradt, de erről igazán nem Schatzi tehetett. És arról sem, hogy csupa külvárosi, munkanélküli domináns tahó tivornyázott éppen a csehóban, amikor a dobos holléte után érdeklődve belépett... És arról sem, hogy ezek a domináns tahók minden egyéb – az egysejtűlét legalapvetőbb kihívásainak megfelelő – dolgukat mellőzve, némi alapértelmezett és egyben velük született agresszióval léptek a tettek mezejére, amint Schatzit megpillantották. Volt ebben a mezőrelépésben még némi egészségtelen lokálpatriotizmus, egy csepp hímsovén büszkeség, egy csipetnyi a világtól elzártak nihilizmusából, egy kevés alkoholos befolyás, valamint egy hatalmas adag elementáris bunkóság is. Hozzávetőleg. De tulajdonképpen csak annyi történt, hogy röhögni-böfögni kezdtek, meg röhögni és nyáladzani. Aztán a legértelmesebbek, már szinte emberinek nevezhető hangon ajánlkoztak, hogy mindjárt jól beviszik Schatzit a tutiba... A legbátrabb főbunkó odalépett, és elkezdte tohonya nagy lapátkezeléssel hősőnk combját markolászni.

Ezt semmiképpen nem kellett volna tennie...

Egyszerűen nem lehettek felkészülve arra, ami következett. Az ő világukban a nők, csak vihorászni, esetleg sikoltozni, feleségként meg legfeljebb tányért dobálni, ordibálni szoktak. De semmiképp nem szoktak ajtónyi rakodómunkásokat könnyed kecsességgel péppé verni...

Szóval, Schatzi és a jazzdobos az emeletről, kiléptek az ivóból. Csendes, borongós volt az idő. A lány visszafelé, a gyártelepre irányította a sétájukat.

– ...igen, igen. Lola intézte a fellépésünket. Tudja, sokkal nagyobb meggyőzőerővel rendelkezett nálunk. Az öreg tulajt, Pruneau apót, mindenesetre teljesen elbűvölte.

– És, korábban nem is zenéltek együtt?

– Én már játszottam Jean-Pierre-rel, tavalyelőtt, egy progresszív quartetben, és látásból a többieket is ismertem. De a Rubinba Lola előtt nem volt esélyünk bekerülni...

– Ennyire menő hely lenne?

– Ennyire beette oda magát az a zongorista. Valami Léger...

– Hm.

– Elég jóban volt Pruneauval, és az öreg senki mást nem engedett színpadra.

Időközben már jócskán beértek az kihalt épületek közé. Éppen egy megalomán, cikornyás frízekkel tűzdelt gépszerelő csarnok mellett haladtak.

– Tud erről a Légerről valami közelebbit? – kérdezte Schatzi reménykedve, és úgy érezte, talán ez lesz az a szál, amin végre elindulhat.

– Nem sokat, néha láttam erre-arra. Nekem mindig borsózott tőle a hátam. Van benne valami rémisztő... – magyarázta a férfi.

De Schatzi már nem rá figyelt. Valami mély, súrlódó zajt hallott, mint amikor többtonnás kődarabok megcsúsznak egymáson. Aztán egy recsenést. Ekkor már érezte, hogy baj lesz... Mintha valami kiáltást is hallott volna... Aztán jött a légáram és szemébe libbentette a haját. Rémulten kapta fel fejét, és... ekkor meglátta a csarnok tetejéről egyenesen rájuk zuhanó hatalmas műkö glóbuszt. De mielőtt bármit tehetett, vagy akárcsak nyikkanhatott volna, egy hátulról száguldó test elsodorta, és ledöntötte lábáról.

Bummm.

A glóbusz becsapódott.

A föld megremegett.

A csarnok betört ablakai szilánkesőt zúdítottak alá...

Eltelt némi idő.

Schatzi tompa nyomást érzett mellkasán. Lassan felemelte fejét. És szemközt találta magát a futástól-ugrástól kipirult arcú Zigivel. Zigi a hasán feküdt. A sajátján is persze és Schatzién.

– Bocsánat – mondta kissé lihegve – és legurult a földre.

Schatzi felült. Körülnézett. A glóbusz alig egy méternyire állt mellette, mélyen a földre ágyazódva...

– Köszönöm... – suttogta a nyomozónak. Tekintetében volt egy sóhajnyi fáradtság, egy leheletnyi rémület, egy csepp düh, szívdobbanásnyi kis hisztéria, de ugyanakkor egy nagy adag elszántság is.

Az értetlenül álldogáló semmirebberés pedig, aki életében Julien névre hallgatott és jazzdobos volt, egyre nagyobb döbbenettel nézte a gyanúsán ismerős véres pocsetát a fűben, a kőgolyó alatt. Döbbenetével arányosan egyre növekedett a félelme, miszerint valami végzetes hibát követett el. De ekkor szerencsére egy kis fényjáték kíséretében felhasadt előtte az amúgy rendkívül lehangoló tér-idő szövet egy darabja. Ő pedig kissé megnyugodva gyorsan átsuhant rajta...

***

Lassan délutánra fordul. Jönnek a ködpamacok, meg ilyesmi...

Daphné kissé tovább időzött a művésztelepen, mint amennyit szándékában állt, ezért most megszorozta lépteit. A hűvös levegő elleni védekezésül pedig keresztbe fonta (a legínyencebbek érdeklődését is méltán kiérdemlő) mellkasa előtt karjait, úgy tört előre az erősödő felhomályban. Gondolatai messze megelőzték. Mögötte csendesen sóhajtozva csavarodtak örvénybe a ragacsos ködfoltok. Azután, mikor arcán – jeges szúrásnéként – szétplaccsanni érezte az első esőcseppet, a lány még jobban szaporozta lépteit. De hiába. Jött a második, a harmadik, ...azután a sokadik.

***

A velúrjakós férfi sietve szedte lábait. Nagyon utálta az esőt. A langymeleg nyárestéket szerette, meg a forró, perzselő napsütést. Meg a tengerpartot...

– Eh, hagyjuk! – gondolta, és menetelt tovább. – Jobban is alakulhattak volna a dolgok! – mormogta még. – De majd most...!

Aztán órájára nézett, és ettől azért egy kicsit megint jobban érezte magát. Ekkor tűnt fel neki, hogy a rózsaszín zacseszt még mindig markában szorongatja. Fintorgott egyet – bár lehet, hogy tulajdonképpen mosolynak szánta, de egyedi arcfelépítésének köszönhetően mi bátran állíthatjuk: fintorgott – és nagy ívben elhajította.

Még mielőtt földet érhetett volna, a szél belekapott, magasra repítette, jobbra-balra táncoltatta az üres, összegyűrt, rózsaszín zacskót...

***

Daphné már a belvárosban járt. Éppen kilépett a sarok mögül, amikor meglátott egy távoli kandeláber fénykörében valami kis sárga foltot. Valami ismerős sárga kis foltot. Bár nem látta jól az arcát, mégis meg mert volna esküdni, hogy ez a sárgakabátos alak kukkolt be hozzájuk az éjjel...

– Most elkapom a nyomorultat!

Daphné követte a sárga foltot. Nagyon óvatosan és körültekintően, semmiképp nem akarta szem elől téveszteni. Lámpavastól lámpavasig óvakodott, settenkedett, lopózkodott...

***

Schatzi elnyomkodta cigarettáját és – már vagy huszadszor az utóbbi fél percben – felnézett az órára. Bár az idő múlását semmi sem mutatta jobban, mint a nappaliban gomolygó, és egyre sűrűsödő füst. Már alig lehetett ellátni a falióráig.

– Hol van már?

Persze Daphnéra gondolt. Hirtelen felpattant a kanapéről, és csak hogy csináljon valamit, kiürítette a hamutartót. Aztán vagy két percig rohangált fel s alá, végül visszazötytyent a kanapéra és megint rágyújtott.

Miután mindent elmondott Schiffnek, amit megtudott, haza indult. A nyomozó meg megígértette vele, hogy otthon is marad, mert most már ez tényleg túl sok hulla két napra... De akkor még nem gondolta, hogy Daphné meg eltűnik. Hogy maradhatna így nyugodtan otthon?! Schatzi határozott. Felvette a telefont, tárcsázta a Rőt Rubin számát.

– Hálló... Kristi Baumwolle vagyok, meg tudná nekem adni a régi zongoristájuk elérhetőségét? Igen, igen, monsieur Louis Léger... A szüleim aranylakodalmát szeretnénk megünnepelni... Igen, tudom írni,... Köszönöm.

***

Daphné a borostyánnal befuttatott falhoz lapulva várt. A sárga folt mögött az imént csapódott be a kétméteres téglakerítés masszív tölgykapuja. A lány tehát kivárt és meglapult.

Eltelt pár másodperc.

Hősnőnk előhúzta pisztolyát. Átsurrant az úttesten, majd visszafordult, nekifutott: könnyed léptekkel szökölt a téglakerítésig. Alig egy lélegzetvételnyi idő múltán már fönn is hasalt a kerítés tetején. Szétnézett. Alatta valami kert terült el, de nem sokat látott belőle, mert odalenn mindent jótékonyan ölelt kebelére a sötétség. A sötétség túloldalán mindenesetre egy ház állott. Csalogató fény szűrődött ki az ablakaiból.

– Lesz, ami lesz – gondolta a lány, és leugrott a sötétségbe.

Puha fűre érkezett.

– Remek.

Kifújta pár szertelen hajtincset arcából, majd kúszni kezdett a ház

felé. Próbált nem gondolni a földigilisztákra, akik bizonyos csapatostul menekültek fel a földre a víz elől...

Éppen kikerült egy tuja-matuzsálemet, amikor szörnyű kellemetlen érzés kerítette hatalmába: nincs egyedül! Az ilyesmit csálthatatlanul jelzi az a bizonyos bizsergés a tarkón. Daphné szép lassan, megfontoltan, minden hirtelen mozdulatot kerülve felállt. Megfordult. Bizony-bizony, a megérzések ritkán csalnak, valóban nem volt egyedül. Most, hogy így megfordult, pont szembe találta magát a tarkóján érzett hideg borzongás okával, egy ódivatú 45-ös Colttal. A fegyver másik végén pedig maga, a sárga folt állt. Így közletről már egyáltalán nem volt foltszerű, egészen jól látszott: a sárga velúrjakót viselő, tegnap esti pasas.

A férfi ajkai egy pszichopata kéjgyilkos mosolyára húzódtak.

– Bonsoir, cicus, vadászatunk, vadászatunk?

– Oh, ugyan... Csak tudja, ez az isteni friss levegő... – válaszolta kicsit félszegen Daphné, ugyanakkor cseppet sem félszeg rúgást indított a kéjgyilkos vigyor irányába. Egy nagyon gyors, lendületes rúgást.

Egy veszett gyors rúgást.

De sajnos nem elég gyorsat...

A következő pillanatban Daphné eszméletlenül terült el a nyákos füvön. Arcán ott vöröslött, éktelenkedett a 45-ös markolatának lenyomata...

A sárga velúrjakó...

A sárga velúrjakó volt, amit Daphné elsőként meglátott. A pasas ott ült, szemben vele, szórakozottan lóbálta pisztolyát. Daphné ólomnehéz szemhéjai alól kukucskált. Valami meleg, illatos és nedves ölelte körül testét. Ez önmagában nem lett volna rossz, de érzte, kezei szorosán össze vannak kötve a háta mögött. És ez azért sokat levont a komfortérzetéből. A lány szemlélődött még egy keveset, aztán leszúrta a tanulságot: egy fürdőkádban ül, ami fahéj illatú vízzel van tele. Nem egészen értette, miért is van ez így.

– Ööö... Izé... – mondta végül találékonyan.

A velúrjakós felrezzent.

– No lám, magához tért. Hogy van?

– Ezt egészen biztosan nem kérde komolyan – fújtatta Daphné dühösen.

– Már mért ne érdeklődhetnék a hogyléte felől – húzta föl szemöldökét a férfi – Komolyan szeretném tudni, van-e valami kifogása a fahéjas fürdőolaj ellen. Tudniillik, van itt még levendulás és moszatos is. Szóval, jól érzi magát?

– Hát akkor rendben, egészen tűrhetően érzem magam, annak ellenére, hogy egy vadidegen pasas társaságában, hátrakötözött kézzel, nyakig ülök egy fürdőkádban, amiben ráadásul már épphogy csak langyos a víz. Higgye el, még az egészben a fahéj a legkevésbé zavaró!

– Óh, de figyelmetlen vagyok!

A velúrjakós felpattant, és már indult is a kádhoz, feltehetően, hogy meleg vizet engedjen még bele.

De odáig már nem jutott el. A lány fölé hajolt, aztán...

...egy csobbanás,...

...egy csattanás,...

...majd egy placcsanás. Daphné fejberúgta.

A férfi egyensúlyát veszítette, bezuhant a lány mellé a kádba. Kapálózott, igyekezett elkerülni, hogy Daphné a víz alá nyomhassa a fejét. Pedig Daphné nagyon szerette volna... Hát hadakoztak, kapálóztak. Sajnos azonban a velúrjakós komoly helyzeti előnnyel indult, ugyanis neki nem voltak összekötözve a kezei. Lassan felül is kerekedett hősnőnkön: ázott lápildércként mászott ki végül a kádból. Prüszkölt és fröcsögött. És csöpögött és krákogott.

– Hörrrk! Most aztán várhatja, hogy meleg vizet töltsék magának!

– Érdekel is a nyamvadt melegvize!

Daphné egy sértett királynő megvető tekintetével nézett végig a pasason, közben lábával módszeresen pacsálta kifelé a vizet a padlóra.

Úgy döntött taktikát vált...

- Hát akkor, tessék, legyőzött. Tegye a dolgát, bármi legyen is az...
- Rendicsek.

A férfi elvigyorodott, hátrasimította haját és felvette a vécétetőről a pisztolyát. Bár, most, hogy Daphné jobban megnézte, rá kellett döbbenie, hogy nem is annyira pisztoly, mintsem inkább egy hajszárító. Ezt lóbálta már akkor is, mikor magához tért. Ettől a felismeréstől rögtön sokkal, de sokkal rosszabbul érezte magát. Még a vízlögybölést is abbahagyta egy pillanatra. De a férfi egyelőre csak a haját kezdte szórakozottan szárítgatni. Aztán mintegy mellékesen megkérdezte: – Hogy jöttek rá, hogy gyilkosságok voltak?

- Hmf..., hát nem volt túl nehéz.

A pasas kezében megállt a hajszárító. Arca vészjósló bíborszínt öltött, szája sarkában kis habpamacs képződött, és Daphné hallani vélte még fogai recsegését is, amint összehérselt állkapcsa alatt töredezték szilánkokra...

– Nemvolttúlnehéz??? Én négy kontinens legkeresettebb bérgyilkosa vagyok...

- Aaaaha...

– Profi vagyok.

– Ühüm.

– Vérprofi.

– Persze...

– Jéghideg, pontos, könyörtelen, kiismerhetetlen profi.

– Értem – bólogatott elismerően Daphné. Kicsit kiemelkedett a kád-ból és közelebb hajolt a férfihoz, megremegtette szempilláit és úgy nézett rá, hogy annak ettől rögtön nyeldekelnie kellett, és sürgősen valami egészen mást találni, amire gondolhat.

– Izé... kár fárasztania magát, nem tud meghatni. Nekem tudniillik, nincsenek érzéseim.

– Oh, szegény...

– Úgyhogy inkább árulja el, hogy jött rá a gyilkosságokra!

– Hát, rendben – Daphné felhúzta térdeit, igyekezett adott körülmények között, valamivel kényelmesebb pozíciót felvenni. Lefújta orra hegyéről egy sültízű habpamacst, csak, hogy az időt húzza. És mindközben azon mesterkedett, hogy kiszabadítsa kezét a kötelékekből.

– Nos, akkor nézzük... Lola, az énekesnő öngyilkos lesz a sikertelen fellépése miatt...

– Ah, igen. Tökéletes munka. Először kést akartam használni. Tudja, ez az én gyengém! Hamvas ifjúságomra emlékeztet. Már ötéves fejjel elsajátítottam a késelés mesterségét... De aztán inkább gázt vettem be, így kényelmesebb volt, és hihetőbb.

– Persze, ha eltekintünk attól az apróságtól, hogy Lola, egyszerűen nem nyithatta magára a gázcsapot. Ugyanis a házba, ahol lakott nincs bevezetve a gáz. Na, ehhez mit szól, nagyokos?!

– Ugyan már, senkinek se tűnik fel az ilyesmi – legyintett elutasítóan a mester.

– Nekem aztán egyre megy, de szerintem, maga túl nagyvonalúan viselkedik a finom részletekkel kapcsolatban...

– Jó, ebből elég.

– Jó. De úgy gondolom, ebből még egy csomó problémája származik majd a jövőben. Én csak segíteni akarok... Na, mindegy. A forgatáson meg Schatzi észrevette magát, amint kimenekül a színpad alól. Aztán megtalálta az injekciós tű kupakját, amivel nyilván mérget fecskendezett szegény zongorista talpába...

A velúrjakós könnyeden meghajolt a lány felé.

– Köszönöm, köszönöm! Gyorsan felszívódó mérreg, hehe, és annak a klimpírozó pojacának annyi is. Soha senki nem jön rá.

– Pontosítsunk, majdnem senki.

– Hát igen, de nézze, mire mentek vele...

Most Daphné nyeldekelt egy sort. Ugyan alaposan kilazította a kötelet, de még nem sikerült kezeit kiszabadítania. De dolgozott rajta rendületlenül...

– Azt hiszem, kegyed még nem is tud róla, hogy azóta már a dobossal is végeztem. Kilapítottam egy földgömbbel. Remek volt. Kis híján két legyet ütöttem egy csapásra, de a barátnőjének ezegyszer piszok mázlija volt.

– Hát, igen, ön valóban egy igazi profi... De mondja, miért kellett ezeknek a szerencsétleneknek elpusztulniuk? Erre aztán igazán nem sikerült semmiféle választ találnunk.

A bérgyilkos elnézően mosolygott leendő áldozatára.

– Természetesen. Fogalmuk se lehet róla.

– Igen, mert maga profi.

– Pontosan. És ezzel – bár nem is tud róla – meg is válaszolta a kérdést. Profi vagyok. Gyakran utazom, és embereket küldök a másvilágra... De valahol nekem is kell egy békés zug, ahol két gyilok között meghúzom magam, és élvezem munkám gyümölcsét. Ez az otthonom – mutatott körbe teátrálisan. – És szükségem van egy legális munkára, egy legális személyazonosságra. Érti már? Ebben a városban én Louis Léger vagyok, bárzongorista. Minden szerdán és szombaton a Rubinban volt fellépésem. És ezek a nyomorultak, a szánalmas kis bandájukkal kifúrtak az állásomból... Itt álltam fedőtevékenység nélkül. Valamit csak kellett tennem, hogy visszaszerezzem...

Daphné csak ült a vízben szótlanul, és arra gondolt, ez tökhülye.

– De hát nem hallotta, mekkora botrányba fulladt a koncertjük? Még akkor este rögtön ki is rúgták őket.

A bérgyilkos hümmögött.

– Mindegy. Végül is megérdemelték, amit kaptak. A szálakat most már akkor is el kell varrnom – Ránézett órájára. – Hát akkor, hogysmondjamcsak, eljött az ideje, hogy magácskával foglalkozzunk kicsit, „nagyokos”.

A velúrjakós kivillantotta elsárgult, repedezett fogait. Sokatmondóan a hajszárítóra hunyorgott, majd némi hatásszünet után hősnőnkre kacsintott.

Daphné visszakacsintott.

– Tudom, mire gondol – mondta. – Nyilván azt tervezi, hogy csúnyán, úriemberhez nem méltóan kihasználja kiszolgáltatottságomat, és bedobja ide, a kádba a hajszárítót, csakhogy... Csakhogy elfelejti, hogy amikor majd rátalálnak élettelen, kihűlt testemre – Daphné a drámai hatás kedvéért kitörölt egy nem létező könnycseppet szeméből, mert-hogy időközben végre sikerült a szétázott béklyóitól megszabadulnia. Aztán észbe kapott, és gyorsan vissza is dugta kezeit a háta mögé. (Szerencsére a pasas nem vett észre semmit.) – fel fog tűnni nekik, hogy össze vannak kötözve a kezeim. – mondta ártatlan arccal – Nem kifejezetten öngyilkospóz, hmm!?

– Ugyan, majd ha már nem ficereg, levagdosom a spárgát – rángatta vidáman vállát a Léger. Van még valami?

Daphné úgy döntött, még nem érett meg az alkalom a tettekre, hát folytatta.

– Hát, az ilyen hajszárítós balesetek viszonylag ritkán esnek meg állig felöltözött emberekkel. Én pedig – nézett végig magán – a legnagyobb jóindulattal se vagyok fürdéshez öltözöttnek, jobban mondva vetkőzöttnek mondható. Arról nem is beszélve, hogy egy idegen ház fürdőkádjában találnak majd meg, állig felöltözve. És ez a ház ráadásul a magáé. Emlékszik, a békés zug, ahol élvezzi a munkája gyümölcsét...

– Oké, oké, akkor, majd ha már nem ficereg, levagdosom a spárgát és levetkőztetem. A manapság eluralkodott erkölcsi normák mellett pedig senki nem fog megütközni azon, hogy a házam fürdőkádjában találnak magára pucéran. Legfeljebb, majd azt gondolják, hogy ennek a derék Légernek nem volt túl nagy szerencséje ezzel a bombázóval... Így már rendben??? Senki sem fog gyanakodni semmire.

– Lenne itt még egy apróság...

– Haha... Sejtem ám, mire gondol! De az nem probléma: a Schrödinger nőszemély. Higgye el nekem, ezúttal nem csúszik ki a kezeim közül. Megtettem ugyanis a szükséges intézkedéseket – arcán roppant ellenszenves vigyor terült szét. Órájára nézett megint és a vigyor még szélesedett vagy

félméternyit. – A maga barátnője az imént repült a levegőbe, házastul, mindenestül. Volt szerencsém ugyanis elhelyezni a portájukon egy kis szeretetsomagot, mielőtt magával összefutottam... Ha egy kicsit odafigyeltünk volna, nyilván hallottuk volna a robbanást...

Daphnéban megállt az ütő. De csak egy pillanatra. A következő szívdobbanásra már minden izma megfeszült, támadásra kész párducként ült a kádban.

Nem, Schatzi nem halhatott meg!

Szemei baljós fényben izzottak.

– No, ezt túltárgyaltuk – szögezte le a bérgyilkos. – Viszlát, kislány...!

A hajszárító felzummögött, a férfi hajításra lendítette karját.

Daphné ugrott.

Az ajtó kivágódott.

Daphné balhorga állcsúcson érte Légert.

A férfi hátratántorodott, a hajszárító messzire repült.

Az ajtóban Schatzi állt Magnumjával a kezében.

Puff! Puff! Puff! Puff!

A lövések puffanásai ide-oda pattogtak a fürdőszoba falai közt. A fegyverből kirepülő lövedékek pedig a szemközti falhoz szegezték a döbönt bérgyilkost.

Léger feje lehanyatlott átyuggatott mellére, aztán teste lassan lecsúszott a padlóra. Jó nagy vörös maszatot hagyott maga után a falon.

Schatzi és Daphné örömmel ölelgették egymást. Aztán csak ültek pihegve egy ideig a kád peremén.

– Hogy találtál meg? – kérdezte aztán Daphné, mikor végre egy kicsit összeszedte magát.

Schatzi elmesélte délelőtti kalandját, és hogy, hogyan tudta meg Léger nevét, címét.

– Sosem szabad lebecsülni a művészi féltékenységet. Rögtön sejtetem, hogy valami köze lesz ehhez az egészhez...

– És a bomba?

– Ahogy kiléptem a házból, belebotlottam. Ez a Léger tökhülye lehetett, otthagya közvetlenül a küszöbön...– válaszolta Schatzi táskájában matatva, aztán előhúzta a pokolgépet.

– Tökhülye volt – értett egyet nevetve Daphné.

– Akkor, eltűntetjük a nyomainkat?

– Hümm, de még mennyire!

Schatzi állított valamit az időzítőn, gondosan elhelyezte a vécédeszkán. Aztán nyújtotta karját Daphnénak.

Hátra se néztek, úgy sétáltak hazáig.

Pedig igazán impozáns látványt nyújtottak Louis Léger házának füstölő romjai. Ha visszanéznek, láthatták volna, ahogy kis izzó zsarátnokok százai vöröslöttek meghitten az esőtől szétzilált éjszaka sötétjében! Aztán láthattak volna még egy ostoba tekintetű kísértet-félét is, amint értetlenül téblábol a romhalmazon, valami szétlyuggatott-szagotott sárga velúrdarabot babusgatva bután. Sőt, ha jobban kimeresztették volna a szemüket, megfigyelhettek volna a kert sarkában egy pici gyíkocskát is, gyanúsan rövid farokkal, amint roppant elégedetten dörzsölgeti aprócska mancsait. És esetleg láthatták volna az egyik nagyobb téglakupac alatt nyöszörgő Zigi Schiff kezét kétségbeesetten utánuk integetni...

***

Zigi Schiff orra hegyéig bekötözve feküdt kórházi szobájában. Bal karja, jobb lába és néhány bordája eltörött. Mindenhol horzsolások és zúzódások borították testét. Rosszul néz ki, de nagyobb baja nem történt – modták az orvosok. – A lényeges szervei egyben vannak.

Schatzi és Daphné Zigi ágya mellett álltak, kissé bűnbánóan, egy hatalmas csokor virág mögé bújva.

– ...ugyan, semmiség. Hozzá vagyok szokva. Az élet különben is szenvedés. – fejezte be eszmefuttatását Zigi.

– És akkor tehát, mindent tud?

– Igen. Ne aggódjanak, lezártuk az ügyet... Ott voltam az ablak alatt, ugrásra készen. Ha a barátnője nem előz meg, én rontok be, mielőtt baj érte volna – fordult Daphné felé a nyomozó. – Mindent hallottam...

– Mi meg szépen magára robbantottuk a házat. Szegény monsieur Schiff...

– Meg ne sajnáld! – ripakodott barátnőjére Schatzi. – Monsieur Schiff megéri a pénzét, végig minket gyanúsított. És most úgyis bőségesen kárpótolni fogjuk ezért a kis kellemetlenségért... – mondta még Schatzi pajkosan mosolyogva. Aztán az ajtóhoz lépett, és kulcsra zárta.

És azután valóban mindenért bőségesen kárpótolták a nyomozót...

